

Nicola Yoon

Alles wat je lief is

Vertaald door Esther Ottens

Amsterdam · Antwerpen
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij

2016

*Voor mijn man, David Yoon,
door wie ik mijn hart heb leren kennen.*

*En voor mijn slimme, mooie dochter Penny,
die het groter heeft gemaakt.*

www.queridojeugdboeken.nl
www.nicolayoon.com

‘Dit is mijn geheim. Het is heel simpel:
Alleen met je hart zie je helder.
Het allerbelangrijkste is voor het oog onzichtbaar.’
– Antoine de Saint-Exupéry, *De kleine prins*

Oorspronkelijke titel *Everything, everything*, Delacorte Press, 2015
Published by arrangement with Rights People, London

Copyright © 2016 Nicola Yoon

Copyright vertaling © 2016 Esther Ottens

Copyright illustraties © 2016 David Yoon

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt,
in enige vorm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Omslag Deborah van der Schaaf / Marry van Baar

Vormgeving binnenwerk Nathalie C. Sousa

Vormgeving binnenwerk Nederlandse editie Irma Hornman, Studio Cursief

ISBN 978 90 451 1909 0 / NUR 285

DE WITTE KAMER

Ik heb veel meer boeken gelezen dan jij. Maakt niet uit hoeveel je er gelezen hebt, ik heb er meer gelezen. Geloof me maar. Ik heb er de tijd voor gehad.

In mijn witte kamer, tegen mijn witte muren, op mijn glanzende witte boekenplanken geven alleen de boekruggen kleur. De boeken zijn stuk voor stuk gloednieuw – voor mij geen onhygiënische tweedehandsjes. Ze komen van Buiten, gedesinfecteerd en vacuüm verpakt in plasticfolie. Ik zou de machine waarmee ze dat doen wel eens willen zien. In mijn fantasie glijdt zo'n boek over een witte lopende band naar een wit werkstation, waar witte robotarmen het afstoffen, schuieren, inspuiten en anderszins steriliseren, tot het eindelijk schoon genoeg is om mijn kant op te gaan. Als er een nieuw boek aankomt, haal ik eerst het folie eraf, een handeling waarbij een schaar en meerdere gebroken nagels komen kijken. Daarna zet ik mijn naam op de titelpagina.

EIGENDOM VAN: *Madeline Whittier*

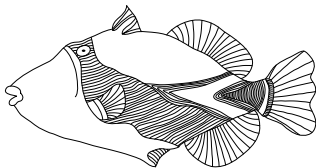
Geen idee waarom ik dit doe. Er is hier geen mens behalve mijn moeder, die nooit leest, en mijn verpleegster Carla, die geen tijd heeft om te lezen omdat ze altijd op mijn ademhaling moet letten. Ik krijg zelden bezoek, dus er is niemand

aan wie ik mijn boeken kan uitlenen. Niemand die eraan herinnerd moet worden dat het vergeten boek in zijn of haar kast van mij is.

VINDERSLOON (aankruisen wat gewent is):

Dit is het klusje waar ik het langst over doe, en ik varieer per boek. Soms verzin ik originele beloningen:

- ° Een picknick met mij (Madeline) in een pollenrijk veld vol pinksterbloemen, lelietjes-van-dalen en ontelbare kruidjes-roer-me-niet onder een helderblauwe zomerhemel.
- ° Thee met mij (Madeline) in een vuurtoren midden in de Atlantische Oceaan midden in een orkaan.
- ° Snorkelen met mij (Madeline) bij Bōkōni om het symbool van Hawaï (de hūmuhūmūmukunūkūapua'a) te zien zwemmen.

Soms zijn de beloningen minder origineel:

- ° Een bezoek met mij (Madeline) aan een tweedehandsboekwinkel.
- ° Een wandelingetje met mij (Madeline) door de straat en weer terug.
- ° Een kort gesprek met mij (Madeline) over wat je maar wilt, op mijn witte bank in mijn witte slaapkamer.

Soms is de beloning alleen:

- ° j (Madeline).

BUBBEL

Mijn ziekte is even zeldzaam als berucht. Het is een vorm van *Severe Combined Immuno Deficiency*, oftewel SCID, maar jij kent het misschien als de 'bubble-babyziekte'.

Het komt erop neer dat ik voor de hele wereld allergisch ben. Alles kan mij ziek maken. De chemicaliën in het schoonmaakmiddel waarmee de tafel is afgenomen. Iemand's parfum. De exotische smaakmaker in mijn eten. Het kan één van deze dingen zijn of alles tegelijk, geen van alle of weer iets heel anders. Niemand weet wat de triggers zijn, maar iedereen kent de gevolgen. Volgens mijn moeder was ik als baby bijna gestorven. En dus blijf ik in mijn bubbel. Ik kom mijn huis niet uit, ben mijn huis in zeventien jaar niet uit geweest.

GEZONDHEIDSDAGBOEK

Madeline Whittier

NAAM PATIËNT

2 mei

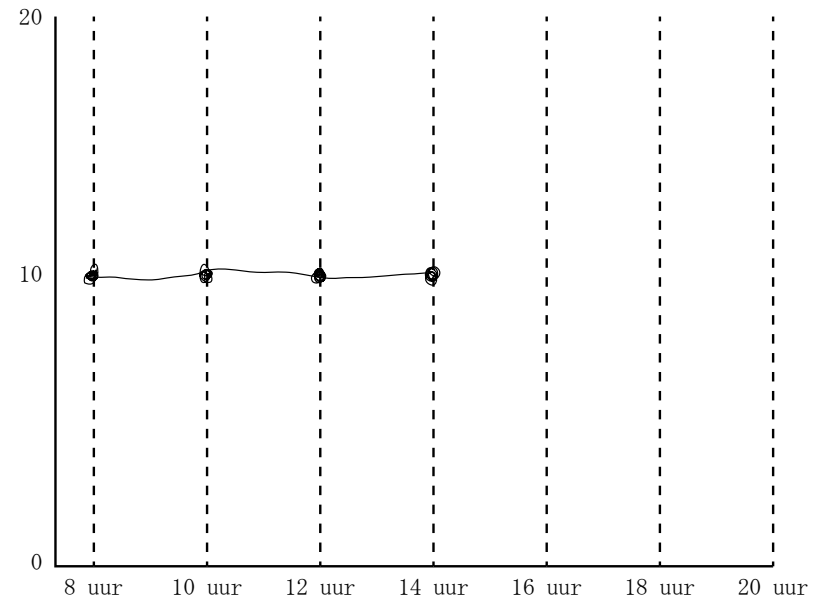
DATUM

Dr. Pauline Whittier

VERZORGER

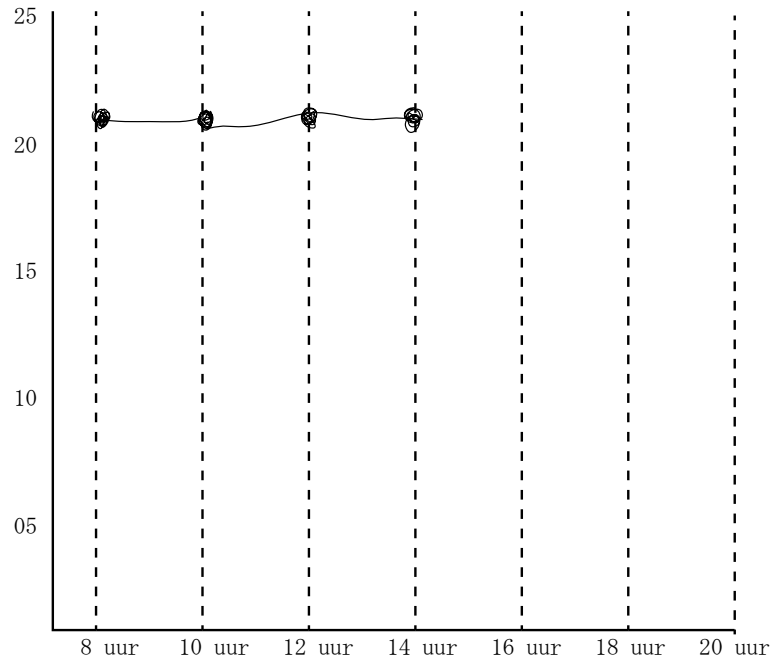
0002921

ADEMHALINGEN PER MINUUT

0002921

KAMERTEMPERATUUR

0002921

STATUS LUCHTFILTER

8 uur	OK
9 uur	OK
10 uur	OK
11 uur	OK
12 uur	OK
13 uur	OK
14 uur	OK
15 uur	
16 uur	
17 uur	
18 uur	
19 uur	
20 uur	

0002921

WEERULTVREEDUH

‘Filmavond, Moreel Pictionary of Boekenclub?’ vraagt mijn moeder terwijl ze de bloeddrukband om mijn arm oppompt. Haar favoriete tijdsbesteding voor na het avondeten noemt ze niet: Fonetisch Scrabble. Haar ogen lachen al naar me.

‘Fonetisch,’ zeg ik.

Ze stopt met pompen. Normaal houdt Carla, mijn full-time verpleegster, mijn bloeddruk en mijn gezondheidsdagboek bij, maar mijn moeder heeft haar een vrije dag gegeven. Ik ben jarig en op mijn verjaardag zijn we altijd met z’n tweetjes.

Ze doet haar stethoscoop in om naar mijn hart te luisteren. Haar lach verflauwt en maakt plaats voor haar serieuzere doktersgezicht. Dit is het gezicht dat haar patiënten het vaakst te zien krijgen: lichtelijk gereserveerd, professioneel maar betrokken. Zouden ze dat geruststellend vinden?

Om haar eraan te herinneren dat ik het maar ben, haar lievelingspatiënt, haar dochter, geef ik haar gauw een zoen op haar voorhoofd.

Ze glimlacht en aait me over mijn wang. Als je geboren wordt met een ziekte die voortdurende zorg vraagt, is het maar goed dat je moeder dokter is.

Even later trekt ze haar zwaarste ik-ben-de-dokter-en-ik-vrees-dat-ik-slecht-nieuws-voor-je-heb-gezicht. ‘Dit is

jouw grote dag. Waarom doen we niet iets wat jij misschien kunt winnen? Moreel Pictionary?’

Omdat je gewoon Pictionary eigenlijk niet met z’n tweeën kunt spelen, hebben we Moreel Pictionary uitgevonden. De een tekent en de ander is *moreel verplicht* om haar uiterste best te doen het te raden. Als je goed raadt, krijgt de ander een punt.

Ik kijk haar scherp aan. ‘We doen Fonetisch en deze keer win ik,’ zeg ik zelfverzekerd, al maak ik geen schijn van kans. In alle jaren dat we Fonetisch Scrabble, of Foneties Skrebbel, spelen, heb ik nog nooit van haar gewonnen. De laatste keer kwam ik dicht in de buurt. Maar toen versloeg ze me in de laatste beurt met *DJIENZ* op drie keer woordwaarde.

‘Oké.’ Ze schudt zogenaamd meewarig haar hoofd. ‘Jij mag het zeggen.’ Met haar lachende ogen dicht luistert ze naar mijn hart.

De rest van de ochtend zijn we bezig mijn traditionele verjaardagstaart te bakken, vanillecake met vanille-roomglazuur. Als de cake is afgekoeld smeer ik er een belachelijk dun laagje glazuur op, net genoeg om de cake te bedekken. Wij zijn cakefans, geen glazuurfans. Ter versiering teken ik er met het glazuur ook nog achttien madeliefjes met witte blaadjes en een wit hart op. Rondom drapeer ik witte gordijntjes. Mijn moeder kijkt over mijn schouder mee.

‘Perfect,’ zegt ze. ‘Net als jij.’

Ik kijk om. Ze staat breed en trots naar me te lachen, maar in haar ogen glanzen tranen.

‘Wat een zielig geval ben je toch,’ zeg ik, en ik spuit een

klodder glazuur op haar neus, waardoor ze alleen maar harder moet lachen en huilen. Meestal is ze helemaal niet zo emotioneel, maar om de een of andere reden wordt ze van mijn verjaardag altijd blij en huilerig tegelijk. En als zij blij en huilerig is, ben ik ook blij en huilerig.

Ze steekt haar handen hulpeloos in de lucht. 'Ik weet het,' zegt ze. 'Ik ben verschrikkelijk zielig.' Ze slaat haar armen om me heen en trekt me tegen zich aan. Ik krijg glazuur in mijn haar.

Op mijn verjaardag zijn we ons allebei het scherpst bewust van mijn ziekte. Het is het besef van de verstrikkende tijd die het 'm doet. Weer een heel jaar ziek zijn voorbij, nog steeds geen genezing in zicht. Weer een jaar zonder de gewone tienerdingen, zonder rijlessen, de eerste kus, schoolfeesten, een gebroken hart, de eerste deuk. Weer een jaar zonder dat mijn moeder iets anders kon doen dan werken en zorgen. Op alle andere dagen is het gemis makkelijk, of *makkelijker* in elk geval, te negeren.

Dit jaar is het wat zwaarder dan vorig jaar. Misschien omdat ik achttien ben geworden. Officieel ben ik nu volwassen. Ik hoor nu het huis uit te gaan, naar een andere stad te verhuizen om te studeren. Mijn moeder zou zich schrap moeten zetten voor het legenessyndroom. Maar vanwege mijn SCID blijf ik zitten waar ik zit.

Later, na het eten, geeft ze me een prachtige set aquarelpotloden die al maanden op mijn verlanglijstje staat. We verkassen naar de huiskamer en gaan in kleermakerszit aan de salontafel zitten. Dit hoort ook bij ons verjaardagsritueel:

zij steekt het kaarsje op de taart aan, ik doe met mijn ogen dicht een wens en blaas de kaars uit.

'Wat heb je gewenst?' vraagt ze zodra ik mijn ogen weer opendoet.

Er valt natuurlijk maar één ding te wensen: een tovermiddel waardoor ik als een wilde buiten rond kan rennen, maar dat wens ik nooit, want het is onmogelijk. Dan kun je net zo goed wensen dat zeemeerminnen en draken en eenhoorns echt bestaan. Ik wens dus iets wat realistischer is. Iets waarvan we allebei niet zo verdrietig worden.

'Vrede op aarde,' antwoord ik.

Drie stukken taart later beginnen we aan Foneties. Ik win niet. In de verste verte niet.

Met alle zeven letters legt ze POKALIP aan een s. *POKALIPS*.

'Wat is dat?'

'Apocalyps,' zegt ze. Haar ogen dansen.

'Nee, mam. Vergeet het. Dat kan ik niet goedkeuren.'

'Jawel,' zegt ze.

'Mam, daar moet nog een A voor. Vergeet het.'

'Pokalips,' herhaalt ze voor het effect, wijzend naar de letters. 'Het werkt prima zo.'

Ik schud mijn hoofd.

'P O K A L I P S,' doet ze overdreven langzaam.

Ik steek mijn handen in de lucht. 'Shit, jij houdt echt nooit op,' zeg ik. 'Oké, oké, ik vind het goed.'

'Yesss.' Ze stompt met haar vuist in de lucht en lacht me uit en noteert haar nu niet meer te kloppen score. 'Jij hebt dit spel nooit echt doorgehad,' zegt ze. 'Het is een overredingsspel.'

Ik snijd nog een stuk taart voor mezelf af. ‘Dat had niets met overreding te maken,’ zeg ik. ‘Dat was valsspelen.’

‘Wat is het verschil,’ zegt ze, en we schieten allebei in de lach.

‘Morgen mag je Moreel Pictionary van me winnen,’ zegt ze.

Naderhand kijken we op de bank *Young Frankenstein*, mijn lievelingsfilm. Ook dat hoort bij ons verjaardagsritueel. Ik lig met mijn hoofd op haar schoot en zij aait over mijn haar, en we lachen om dezelfde grappen zoals we dat al jaren doen. Alles bij elkaar geen verkeerde manier om je achttiende verjaardag te vieren.

BLIJFT HETZELFDE

Als Carla de volgende ochtend binnenkomt, zit ik op mijn witte bank te lezen.

‘*Feliz cumpleaños,*’ roept ze uit.

Ik laat mijn boek zakken. ‘*Gracias.*’

Carla begint haar dokterstas uit te pakken. ‘Hoe was je verjaardag?’ vraagt ze.

‘Leuk.’

‘Vanillecake met vanilleglazuur?’ vraagt ze.

‘Natuurlijk.’

‘*Young Frankenstein?*’

‘Ja.’

‘En dat spelletje heb je verloren?’

‘We zijn best voorspelbaar, hè?’

‘Let maar niet op mij,’ zegt ze lachend. ‘Ik ben gewoon jaloers omdat jij en je mama zo lief met elkaar zijn.’ Ze pakt mijn gezondheidsdagboek erbij, kijkt snel wat mijn moeder gisteren heeft aangetekend en schuift een nieuw vel op het clipboard. ‘Rosa doet tegenwoordig of ik lucht ben.’

Rosa is Carla’s dochter van zeventien. Als je Carla mag geloven, waren ze heel dik met elkaar totdat hormonen en jongens de macht overnamen. Ik kan me niet voorstellen dat dat mijn moeder en mij zou overkomen.

Carla komt naast me zitten en ik steek mijn arm uit voor de bloeddrukband. Haar blik valt op mijn boek.